

Ljubica Ribić, rođena u Varaždinu 1959 godine u kojem i danas živi i radi. Nakon Gimnazije upisuje Fakultet organizacije i informatike. Od prvih spoznajnih trenutaka traži izričaj u poeziji, slikarstvu, glazbi. Vječita lualica pronalazi radost u slapovima emocija koje bilježi trenutkom inspiracije.

Aktivna je članica Hrvatskih književnih asocijacija, od 2014. godine članica Varaždinskog književnog društva te 2015. godine postaje članicom Matice Hrvatske.

Svojom poezijom nastupa i gostuje na promocijama i pjesničkim susretima širom regije.

Objavljuje u nekoliko zajedničkih zbirki poezije u Hrvatskoj, BiH, Srbiji, Crnoj Gori i Sloveniji, te sudjeluje u mnogim pjesničkim druženjima u Hrvatskoj i inozemstvu: Sloveniji, Srbiji, Makedoniji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Rumunjskoj.

Njena poezija je prevedena na slovenski, engleski, makedonski i rumunjski jezik.

Kao suorganizator organizira pjesnička druženja u Varaždinu, IMPULS –poezija u kafiću.

2014. godine na portalu *www.pesem.si* njena je pjesma izabrana kao Tujezična pesem zime 2013./14. po izboru uredništva.

Tiskane objave:

"LICENCA LUDOSTI" - prva zbirka poezije izdana 2012. godine,

"SOBA ZAMAGLJENIH PROZORA" - druga zbirka prozno poetskog sadržaja izdana 2014. godine.

APEL

Praznina, koju osjetimo kod čitanja razmišljanja Ljubice Ribić, je višeslojna. Na jednoj strani nas uvede u tamu poricanja i odbacivanja nametnutih normi društva, da bi nas na drugoj strani bacila pred ogledalo privida, kako smo nemoćni bilo što promijeniti.

Pjesnička zbirka »?« Ljubice Ribić je divljenja vrijedan pokušaj otpora. Zbirka je kroz socijalne teme društveno kritična. Pjesnikinja više sa svim glasovima koje posjeduje: s razumskim objašnjenjem, s emotivnim pritiscima, sa surovim riječima, s nježnošću molbe, s lupkanjem po savjesti, s pozivanjem na dužnost.

Širina kontrasta u njenom pjesničkom izrazu je majstorska. Pjesnički subjekt se pojavljuje i u ulozi žrtve i u ulozi lovca, u nekim pjesmama je iznenađujuće oštra. Piše sa spretnošću labuda, koji zna dobro upotrijebiti kljun kako za nježno uređivanje perja, tako za udarce nasilnicima.

I kao da nije dovoljno rekla samo s riječima, u čitaoca, kao s uvodom u pojedini ciklus pjesama, udari s crninom upitnika i uskličnika. Tako u pjesničke melodije uvede svojevrsnu intonaciju fatalnosti.

Jednostavan slobodni pjesnički izraz omogućava tekuće čitanje. Iako se pjesnikinja ne umiče za nju značajnim metaforičnim izrazima, što kod čitaoca ponovno zahtijeva izoštrenu pažnju.

Dakle praznina, koju osjetimo kod čitanja i zadnje pjesme »Uron«, je jedan sam veliki apel. Apel, da treba početi iznova, s više pažnje do čovjeka, do Zemlje, do Mjeseca.

I započeti treba od sebe. Iz sebe.

Milan Novak, pjesnik